

† MACARIE
EPISCOPIUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

FELICITARE ȘI PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI
SĂ RĂMÂNEM OAMENI PRINTRE
CEI CARE AU VITAT SĂ FIE OAMENI!

СТОКХОЛМ, 2023

Icoana Maicii Domnului „Alăptătoarea” de la Țibleș, Paraclisul din incinta Casei Părintești a Episcopului Macarie, din localitatea Spermezeu, jud. Bistrița-Năsăud (iconari: Toma Chituc și Mihai Coman)

Coperta I: Icoana Nașterii Domnului (frescă), Paraclisul din incinta Casei Părintești a Episcopului Macarie, din localitatea Spermezeu, jud. Bistrița-Năsăud (iconari: Toma Chituc, Ioan Popa și Mihai Coman)

Desene: Ștefan Câlția

Preaiubiții mei,

*Dragostea cu care Preasfânta Maică și Fecioară
și-a îmbrățișat Pruncul Dumnezeuiesc să vă încălzească
inimile și să vă umple de pace, bunătate, curaj și nădejde!*

Nașterea Domnului cu bucurie sfântă să o prăznuim!

Al Vostru Slujitor, Frate și Prieten,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

† **MACARIE,**

**Din mila și purtarea de grijă a Atotmilostivului
Dumnezeu, Episcop al Episcopiei Ortodoxe
Române a Europei de Nord,**

**Iubiților frați preoți și diaconi, ostenitorilor din sfințele
mănăstiri și alesului popor dreptmăritor, har, pace, liniște
și bucurie de la Hristos Cel născut în ieslea Betleemului
și în ieslea inimilor noastre, iar din parte-mi părintească
binecuvântare și frățească îmbrățișare!**

**Cinstiți slujitori ai Sfințelor Altare,
Iubiți frați și surori împreună-rugători,**

Acum mai bine de două mii de ani, într-o omenire
cufundată în păcate și dominată de răutate, neputincioasă
în fața tiraniei diavolului și incapabilă să se elibereze prin
dreptii și profeții săi „din întunericul și din umbra morții”
(Isaia 9, 1), Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Preacurata
Fecioară Maria – cea care reprezintă suspinul cel mai adânc
și mai de preț pe care l-a putut oferi omul lui Dumnezeu.

Și S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu „chip de rob luând”
(Filipeni 2, 7), adică asumându-și ca Om un chip lipsit

de slava dumnezeiască, pătimitor, vulnerabil și expus, circumscris împrejurărilor. Ce reprezintă robul sau sclavul? Este o persoană deposedată de identitatea, statutul și drepturile sale. Cineva aflat la marginea societății, căruia i se neagă, într-un fel, propria umanitate. „Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag”, așa cum îl descrie Profetul Isaia (53, 2), în mod cutremurător și surprinzător, pe Mesia Cel așteptat.

Prin această deșertare de Sine, Fiul lui Dumnezeu și-a asumat plenar până la ultimele consecințe, afară de păcat, condiția umană de după căderea protopărinților noștri din starea paradisiacă. Căci robi au ajuns Adam și Eva, de îndată ce s-au lăsat înșelați și prădați de diavol în grădina Edenului. Pierzând harul, au păstrat statutul de fii și fiice ai lui Dumnezeu, dar au fost deposedați de chipul slavei cerești și au decăzut din rolul lor de stăpâni și iconomi ai lumii create.

Nașterea Mântuitorului se înscrie în aceeași noimă a sfatului treimic, împlinindu-se în taină, iar slava eternă a Celui întrupat fiind ascunsă sub obrocul smerit al peșterii și al exilului. Căci Fecioara Maria și bătrânul ei logodnic, Dreptul Iosif, deși descendenți ai Profetului și Regelui David, nu sunt persoane importante și cunoscute. În Betleem, venind sorocul nașterii, ei nu găsesc adăpost. Nașterea se petrece într-un staul amenajat într-o peșteră, unde Pruncul, culcat într-o iesele, este încălzit de suflarea blândă a animalelor. Fecioara Maria însăși „ascunde în inima sa” (Luca 2, 51) profețiile și vestirile despre Fiul trimis să mântuiască nu doar pe Israel, ci întreaga omenire.

De asemenea, nebunia ucigașă a lui Irod, care, temându-se de profețiile despre un nou rege, ordonă uciderea tuturor pruncilor din Betleem pentru a-l elimina și pe Mesia, săvârșind infanticid. Fecioara Maria și Dreptul Iosif sunt nevoiți să afle scăpare, refugiindu-se cu Pruncul Iisus în Egipt.

Preaiubiții mei,

Această deșertare a Fiului lui Dumnezeu înomenit ne arată că Nașterea Sa nu doar preînchipuie, ci și poartă în Sine semnele Golgotei de mai târziu. Pruncul Dumnezeiesc înfășat în scutece și așezat în peșteră anticipă așezarea Sa în mormânt și prevestește jertfa euharistică. Dulcea îmbrățișare a Mamei către Fiul său prefigurează îmbrățișarea crucii de mai târziu, după cum arată Sfântul Epifanie al Salaminei: „Așadar o numesc cruce pe Maica Domnului, fiindcă Domnul a fost înălțat pe brațele ei întinse”. Iar Fuga în Egipt trimite cu gândul la șirul lung de persecuții din istoria Bisericii.

Totodată, Taina Nașterii și ascunderea slavei Celui Născut în trupul circumscris și vulnerabil al unui prunc ne arată modul cu totul surprinzător în care Dumnezeu alege să privească și să se apropie de omul rănit de păcat. Nașterea Domnului marchează o radicală răsturnare a ierarhiilor și valorilor umanității căzute, a cărei existență gravitează în jurul puterii, grandorii și plăcerii, „pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții” (I Ioan 2, 16). Cele nevăzute și nebăgate în seamă ale lumii devin cele mai de preț înaintea lui Dumnezeu. Nimeni din Betleem n-a avut ochi pentru a distinge în smerita fecioară ce sta să nască pe însăși Maica Domnului. Nimeni nu a avut ochi să vadă mai mult în acel

Prunc, cu excepția celor trei magi veniți de departe și a unor simpli păstori locali.

Taina Nașterii ne mai arată, de asemenea, iubirea gingașă, discretă, delicată și nemărginită a lui Dumnezeu pentru om. Ne arată cum coboară Acesta după fiul Său Adam, până în genunea iadului, dându-se de bunăvoie morții, făcându-se asemenea *lui* pentru a-l răscumpăra și a-l trage înapoi, în cer, pentru a-l face asemenea *Lui*. Nimeni, niciodată nu a putut privi omul cu mai multă dragoste decât Acest Dumnezeu Care coboară din slava Sa pentru a ni se dăru nouă, la fiecare Crăciun, sub chipul unui Prunc. Nimeni, niciodată nu ar putea inventa o asemenea poveste. Dovada întrupării Sale este însuși faptul în sine, pecete indelebilă a iubirii divine necondiționate pentru făptura Sa.

Fiii și ficele mele duhovnicești,

Lumea noastră gravitează axiologic, ca și atunci, într-o orbită a supremației. Mai-marii acesteia se înfruptă din sudoarea celor mulți, ca altădată faraon din sudoarea robilor evrei. Se concep strategii pentru făurirea unui nou Turn Babel ideologic, mai grandios decât întâiul. În pofida discursurilor pompoase și a declarațiilor despre iubire, toleranță și diversitate, lumea devine un loc tot mai ostil, tot mai rece și mai întunecat, unde mila este exilată, iar chipul spiritual al omului este deformat până la a ajunge de nerecunoscut.

Dar noi, creștinii, știm că acest aparent inexpugnabil turn al mândriei omenești a fost zguduit definitiv prin Nașterea Domnului. În pofida triumfului aparent zilnic al celui rău în lume, știm că axa duhovnicească a lumii a fost răsturnată.

Și de două mii de ani încoace, de fiecare dată când vedem cerul înstelat, ne aducem aminte de noaptea sfântă și blândă a Nașterii Mântuitorului. În fiecare peșteră și în fiecare loc modest, vedem ieslea ce L-a primit pe Prunc. În cei sărmani și izgoniți, în cei declassați și alungați, îi vedem pe Fecioara Maică, purtându-și pe brațe Pruncul, și pe Bătrânul Drept Iosif, alungați de nebunia lui Irod.

Noi nu ar trebui să prețuim ce prețuiește lumea, nu adoptăm ierarhiile ei și nu urmărim scopurile ei. În ceea ce lumea numește emancipare și progres, vedem robie spirituală și compromitere a inocenței. În ceea ce lumea numește eficiență și prosperitate, vedem idolatrie și exploatare. Nu ne surprinde că lumea se închină lui Mamona și observăm că prezența creștinismului devine tot mai estompată în societate. Însă viața noastră ascunsă întru Hristos este, până la A Doua Sa Venire.

Dreptmăritori creștini,

Nevoiți fiind să trăim în această lume, ne aflăm într-o continuă strădanie de a rămâne creștini, nu doar cu numele, ci și cu fapta, cu viața. Întâmpinăm opreliști și adversitate: în societate, la școală, la locul de muncă, chiar și în familie și suntem puși la încercare în moduri care deseori ne iau prin surprindere. Avem însă nevoie de încurajare și de nădejde.

Pentru aceasta, vă îndemn, cu inimă de frate și părinte duhovnicesc, să nu ezitați să vă iubiți unul pe altul, să vă încurajați unul pe altul, să vă dăruiți unul altuia întru Hristos. Iubirea frățască ne poate ajuta să traversăm mai ușor aceste vremuri tulburi, crizele acestei lumi, dificultățile întâmpinate în viața

personală sau de familie. Viața bisericească nu este completă decât acolo unde există și o comunitate, fie ea cât de mică. Participarea la Sfintele Taine – Spovedania și Împărtășirea – este esențială, dar la fel de important este să ne dăruim timpul și resursele pentru a-i ajuta și sprijini pe semenii noștri.

Prin iubire frățească înțelegem iubirea dreasă cu sare duhovnicească, iubirea aproapelui întru Hristos. Să iubim cu aceeași iubire jertfelnică pe care a manifestat-o El și să arătăm acest lucru soțului sau soției noastre, copiilor, părinților, prietenilor noștri, dar și celor înstrăinați și singuri, uitați de lume și de propria lor familie. Să cultivăm, așadar, o inimă bună, o inimă sensibilă, atentă la nevoile celui de lângă noi, la suferințele sale. Să veghem cu grijă asupra inocenței copiilor și tinerilor și să fim un sprijin în fața singurătății celor aflați la senectute.

Și astfel, cu inimă bună, străduindu-ne să rămânem oameni printre cei care au uitat să fie oameni, se va petrece negreșit și cu noi minunea cea mare a sălășluirii Pruncului Sfânt, de data aceasta în sărăcăcioasa iesle a sufletului nostru, iar tainele cerului ni se vor dezveli pentru a auzi în inimă cântarea îngerească: *Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*

**Al vostru slujitor, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător,
† Părintele Episcop Macarie**

Data în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la Praznicul Nașterii Domnului, în anul mântuirii 2023

Icoana Maicii Domnului „Limanul celor înviforați” (cu relicvele Sfinților Ocrotitori) din Biserica parohială românească din orașul Sønderborg, Regatul Danemarcei (iconar: Marius-Ciprian Ghinescu)